

[Undervisningsministeren.]

hævede, at de 25 mill. kr., man havde opereret med som det beløb, man skønnede der var brug for, hvis man skulle imødekomme rimelige henvendelser fra de studerende, var et tal, man var nået til ved at tælle sammen, hvad de studenter, der kunne komme i betragtning efter loven, ønskede. Men det er jo ikke tilfældet. Opgørelsen med de 25 mill. kr. er foretaget på grundlag af, hvad de enkelte institutioner, som fordeler disse midler, skønnede — på grundlag af de ansøgninger, de havde fået — ville være nødvendigt, hvis man på rimelig måde skulle imødekomme ansøgningerne fra unge studerende. Det er ikke et tilfældigt tal. Jeg mener derfor, det må siges at være rimeligt at gennemføre en forhøjelse i det omfang, jeg har foreslået. Det kan heller ikke være ud fra et princip, at venstre og det konservative folkeparti går imod. Der kan ikke være noget princip i, om man vil yde en støtte på 15,5 mill. kr. eller 19 mill. kr. Det er jo ikke et spørgsmål om studenterløn. Det er et spørgsmål om at kunne yde en lille del — for de flestes vedkommende en meget lille del — af, hvad uddannelsen koster de pågældende.

Kredsen af understøttede udvides jo stadig. Det var også forudsætningen, da loven i sin tid blev gennemført, at det ikke skulle være en lov for studenter, men en lov for den del af dansk ungdom, der har brug for støtte til sin uddannelse, og som ikke ved selvstændig bevilling får en sådan støtte. At denne kreds udvides gang på gang og stadig udvides, anser jeg for særlig ønskeligt. Kriteriet for, hvem der kan komme i betragtning, er, at deres uddannelse skal vare mindst 6 måneder. Alligevel finder jeg det naturligt, at loven ikke bliver en støtte til en enkelt gruppe af unge, som er under uddannelse, men at støtten udstrækkes til så mange som muligt og gives på så bredt et grundlag som muligt.

Jeg mener derfor, at det foreliggende lovforslag er velbegrundet, og at det foreslåede beløb ligger i underkanten af, hvad det kunne være rimeligt at foreslå på nuværende tidspunkt. Det er grunden til, at jeg ikke har fundet det forsvarligt at gå til den reduktion af beløbet, som var forudsætningen for at få en forhandling i stand med venstre og det konservative

folkeparti. Jeg er stadig en varm tilhænger af det samarbejdende folkestyre. Jeg tror også, jeg godt kan vedstå, hvad jeg i så henseende forud for valget sagde om de ting. Men et samarbejdende folkestyre kan ikke bestå i, at man skal give indrømmelser over for en modpart i en sådan udstrækning, at man selv skønner, det er uforsvarligt. Når der for mig foreligger fra de institutioner, som har ansvaret for fordelingen af disse midler, en henvendelse gående ud på, at hvis de på rimelig måde skal opfylde det, der er lovens forudsætning, så er der brug for 25 mill. kr., og når jeg så har reduceret dette beløb til 19 mill. kr., vil det ikke kunne være rimeligt, om oppositionen for at få enighed kræver, at dette beløb skal reduceres til endnu mindre, noget, som ligger langt fra det, som de, der står med ansvaret for fordelingen, skønner nødvendigt.

Jeg må derfor tilråde, at man stemmer imod de ændringsforslag, der er stillet af venstre og det konservative folkeparti og af det kommunistiske parti.

Henry Christensen: Det ærede medlem hr. Helge Larsen fandt, det var et forkert tidspunkt til drøftelse af spørgsmålet om en eventuel anden fordeling mellem legater og lån end det, som lovforslaget indeholder. Se, det beror jo i meget høj grad på, hvordan man vil tilrettelægge det — det er også svarbemærkninger til den højtærede undervisningsminister. Det er klart, at hvis man vil tilrettelægge det sådan, at man absolut vil gennemføre, at enhver student, der skal hjælpes af ungdommens uddannelsesfond — næsten hvor det skal være — skal have en vis portion legater og en vis portion lån, så kan man sagtens få tilvejebragt, kunstigt, et for stort behov for legater. Et af de områder, vi har diskuteret ved mange lejligheder, er polyteknikerne, og de synspunkter, der fra den side anlægges, kan nemlig overføres på en lang række andre områder. Her er jo stillingen den, at de polytekniske studerende kom til den danske undervisningsminister og til det danske folketing og sagde: vi er i virkeligheden indstillet på, at vi kan klare os alene ved lån; det er ikke nødvendigt at give os legater; vi vil endda foretrække at få lån, således at vi på den